

• เซนึเท็นโด •

ร้านลึกลับ กับขนมวิเศษ

ตอน
เผชิญหน้าศาสตราจารย์โรคุโจ

Hiroshima Reiko เขียน jyajya ภาพ ภัทรสร คุรุพัฒน์ แปล

เล่ม

16

ふしず駄菓子屋

銭天堂

• เซนเห็นโด • ร้านสิกลลับ กับขนมวิเศษ

ตอน เเพชิญหน้าศาสตราจารย์โรคุโจ

Hiroshima Reiko เขียน jyajya ภาพ ภัทรสร ตูร์พิพัฒน์ แปล

ふしぎ駄菓子屋 銭天堂 16
เซนเท็นโด ร้านเล็กกลับกับขนมวิเศษ เล่ม 16
ตอน เผิญหน้าศาสตราจารย์โรคุโจ

Hiroshima Reiko เขียน
jyajya ภาพ
ภัทรสร คุรุพิพัฒน์ แปล
กองปรกาศ บัณฑิตวิทยาลัย บรรณาธิการต้นฉบับ
พิมพ์ครั้งที่ 1 กันยายน 2568

ราคา 185 บาท

Original Title: Fushigi Dagashiya Zenitendô volume 16
Text copyright © 2021 by Reiko Hiroshima
Illustrations copyright © 2021 by jyajya
First published in Japan in 2021 by KAISEI-SHA Publishing Co., Ltd, Tokyo
Thai translation rights arranged with KAISEI-SHA Publishing Co., Ltd.
through Japan Foreign-Rights Centre

© ลิขสิทธิ์ภาษาไทย 2568: บริษัท นานมีบุ๊คส์ จำกัด
สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของหอสมุดแห่งชาติ
อิโระชิมะ, เรโกะ.

เซนเท็นโด ร้านเล็กกลับกับขนมวิเศษ เล่ม 16 ตอน เผิญหน้าศาสตราจารย์โรคุโจ-- กรุงเทพฯ : นานมีบุ๊คส์, 2568.
152 หน้า.

1. นวนิยายญี่ปุ่น. I. ภัทรสร คุรุพิพัฒน์, ผู้แปล. II. จาจา, ผู้วาดภาพประกอบ. III. ชื่อเรื่อง.

895.63

ISBN 978-616-04-7279-6

ประธานบริษัท สุวดี จงสถิตย์วัฒนา • ประธานเจ้าหน้าที่บริหาร คิม จงสถิตย์วัฒนา • ผู้จัดการสำนักพิมพ์ สุภารัตน์ ภูไธรัตน์
• บรรณาธิการบริหาร สุวพันธ์ ชัยปัจจา • บรรณาธิการเล่ม พิมพ์นก กุลสลาภาพ • พิสูจน์อักษร รณชัย ทุมรัตน์
กัณหา สุวรรณรัตน์ • ออกแบบปก สุภาวดี เทวทูต • กราฟิก สุนัดตา เมตยานันท์ • ประสานงานการผลิต จรัสศรี พรหมเทพ

เพลตและพิมพ์ที่ สหจิตกรพิมพ์ โทร. 0-2910-2900-2

จัดพิมพ์และจัดจำหน่ายโดย

 NANMEEBOOKS

บริษัท นานมีบุ๊คส์ จำกัด

เลขที่ 11 ซอยสุขุมวิท 31 (สวัสดี) ถนนสุขุมวิท แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

โทร. 0-2670-9800, 0-2662-3000 โทรสาร 0-2662-0919

e-mail: contact@nanmeebooks.com • www.nanmeebooks.com

• www.facebook.com/nanmeebooksfan

กระต่ายที่ใช้พิมพ์หนังสือเล่มนี้ช่วยในการถนอมสายตา เนื่องจากสะท้อนแสงเพียงเล็กน้อย
และใช้หมึกธรรมชาติจากน้ำมันถั่วเหลือง จึงปลอดภัยต่อมนุษย์และเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม
หากหนังสือเล่มนี้ผลิตไม่ได้มาตรฐาน สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนเล่มใหม่ให้ โดยไม่เสียค่าใช้จ่ายใดๆ ทั้งสิ้น
โปรดส่งไปเปลี่ยนตามที่อยู่บริษัท หรือติดต่อ Nanmeebooks Call Center โทร. 0-2662-3000 กด 1

• เซนเห็นโค •
ร้านลึกลับ
กับขนมวิเศษ

ตอน เเพชฌัญหน้าศาสตราจารย์โรคุโ

האגודה

บทนำ

"เซนิเท็นโด" ร้านขายขนมเล็กๆ แห่งหนึ่งตั้งอยู่อย่าง
เงียบเหงาในตรอก ซึ่งไม่มีใครรู้ว่าอยู่แห่งไหน

เบนิโกะผู้เป็นเจ้าของเพิ่งกลับมาเยือนร้านหลังจากไม่ได้
มานานในช่วงที่ปิดร้านไประยะหนึ่ง ทว่าใบหน้ากลับดูไม่ผ่องใส
เท่าไรนัก

"อีกเดี๋ยวเดี๋ยวก็ต้องออกไปข้างนอกอีกแล้วเจ้าคะ" เธอ
บอกเหล่าแมวกวักสีทองตัวจิ๋วที่พากันออกมาต้อนรับอย่าง
ดีอกดีใจ

"ต้องทำอะไรสักอย่างกับสถาบันวิจัยอย่างจริงจังเสียแล้ว
จะให้พวกนั้นมาขัดขวางการค้าขายของเราไปมากกว่านี้ไม่ได้
เพื่อการนี้จึงอยากขอแรงพวกเจ้ามาช่วยงานสักหน่อยได้ไหม
เจ้าคะ"

เมี้ยววว เหล่าแมวกวักส่งเสียงตอบรับโดยพร้อมเพรียง
รอยยิ้มจึงปรากฏบนใบหน้าของเบนิโกะเป็นครั้งแรก

"ขอบใจนะ เหมือนได้กำลังใจเพิ่มมาร้อยเท่า ไม่ลื
พันเท่าเลยเจ้าคะ"

เธอย่อตัวลงตรงหน้าเหล่าแมวกวัก ก่อนอธิบายอย่าง
ละเอียดว่าต่อนี้อยากให้อย่างไร และจำเป็นต้องใช้
สิ่งใดบ้าง

"ว่าอย่างไรเจ้าคะ พอดีจะทำอย่างว่าดีไหม"

"เมี้ยว!"

"หุๆ สมแล้วที่เป็นเหล่าคุณแมวกวัก ถ้าเช่นนั้นฝากด้วย
นะเจ้าคะ"

"เหมี้ยว"

"ไม่หรรอกเจ้าคะ ประเมินจากเวลาที่ใช้พัฒนาแล้วคง
ไม่อาจเคลื่อนไหวได้ไวขนาดนั้น แล้วก็...ในขั้นแรกต้องทำอะไร
สักอย่าง เพื่อช่วยผู้ประสบเคราะห์ร้ายจากขนมของสถาบันวิจัย
เสียก่อน"

สีหน้าเบนิโกะกลับมาหม่นหมองอีกครั้ง

"เบนิโกะได้เห็นหน้าเว็บไซต์ร้านเซมิเท็นโดที่มีคนสร้างขึ้น
โดยพลการแล้ว เลวร้ายมากเลยเจ้าคะ ดูจากคอมเมนต์ที่มี
คนเข้ามาเขียนไว้ก็คาดเดาได้ว่าขนมของฝั่งนั้นน่าจะผลิตมา
เพื่อประสงค์ให้คุณลูกค้าประสบทุกข์ภัยทั้งสิ้น ช่างชั่วร้าย

เสียจริง ผิดจากนโยบายของร้านเราไปไกลโข ทนไม่ได้จริง ๆ ที่มี
คนเข้าใจผิดว่าของชั่วร้ายพรรคนั้นเป็นขนมของเซนิเท็นโด"

ใช่แล้ว เบนิกะปรบมือดังแปะ

"ให้คุณคินาโกะกับคุณมาโระมาด้วยกันก็น่าจะดี ถ้ามีคน
ซ่อนตัวเก่งไปด้วย น่าจะช่วยให้หลาย ๆ เรื่องเลย คุณคินาโกะ
คุณมาโระ อยู่ที่ไหนเจ้าคะ"

แมวกรั้วทั้งสองตัวกระโดดมาด้านหน้าทันที

เบนิกะอุ้มแมวกรั้วทั้งสองที่ดวงตาส่องประกายชี้เล่น
ขึ้นมาแล้วกระซิบเบา ๆ

"เออละ ขออภัยล่วงหน้าเลยนะเจ้าคะ"

ทั้งสองตัวพยักหน้าราวกับยืนยันว่า แน่แน่นอนอยู่แล้ว

Copyright © 2015

นักเกตของดี

ชินตะเล่นสนุกอยู่ที่หน้าบ้าน ทว่าในใจกลับหงุดหงิด
ไม่เพลิดเพลินไปด้วยเลยสักนิด

"นินคุงเนี่ยนิสัยไม่ดีซะเลย! เอาแต่พูดข่มกันว่าตัวเองเจ๋ง
กว่าตลอดเวลา ถึงแม้นนคุงจะมีของอุลตราไทเกอร์เยอะกว่า
หรือตอนวิ่งแข่งจะวิ่งไวกว่าก็เถอะ...แต่เราเองก็เจ๋งไม่แพ้กัน
หรอกน่า แค่งหาเรื่องที่เหนือกว่านคุงไม่เจอก็เท่านั้นเอง"

ขณะบ่นจิ้งจอกแปลงไกรธของเล่นอยู่นั่นเอง จู่ๆ เงาสีดำ
ก็พาดทับเหนือตัวเขา

เด็กชายเงยหน้าขึ้นมองแล้วถึงกับลืมหายใจ เบื้องหน้าเขา
มีคุณป้าร่างท้วมตัวใหญ่หม้อมีมายืนอยู่

อีกฝ่ายมีเส้นผมสีขาวกับใบหน้าอวบอ้อม สวมชุดกิโมโน
สีแดงอมม่วงเข้มลายเหรียญโบราณ ชินตะจำคุณป้าคนนี้ได้
ทันที เพราะเพิ่งเจอกันเมื่อไม่นานมานี้ เหนือสิ่งอื่นใดอีกฝ่าย

ไม่ใช่คนประเภทที่ใครเห็นแล้วจะลืมได้ง่าย ๆ

คุณป้ายิ้มให้เขาที่ยังตกตะลึง

"ได้พบกันอีกแล้วนะเจ้าคะ ไม่ทราบว่หลังจากนั้นเป็น
อย่างไรบ้าง เหาบนศึระะหายไพหมดแล้วหรือยัง"

"ครับ แต่ยังต้องททายาอยู่"

เด็กชายนึกถึงเหตุการณ์วุ่นวายก่อนหน้านี้แล้วทำหน้า
เหยเก

เรื่องราวเกิดขึ้นเมื่อราวหนึ่งเดือนก่อน ชินตะได้รับ
เครื่องดื่มชื่อว่า "คลีนกรีนที" จากคุณป้าผมขาว สวมชุดกิโมโน
สีแดงอมม่วงเข้มเช่นเดียวกัน แต่ไม่ใช่คุณป้าคนนี้ พอดื่มชาที่ว่า
เข้าไป เนื้อตัวจะมีกลิ่นสบู่หอมฟุ้งแม้ไม่ได้อาบน้ำ

เขาได้ใจจึงไม่อาบน้ำอยู่หลายสัปดาห์ แต่สรรพคุณของ
คลีนกรีนทีแค่ทำให้ตัวหอมเฉยๆเท่านั้น ร่างกายที่ไม่ได้ชะล้าง
ทำความสะอาดสกปรกหมักหมมขึ้นเรื่อย ๆ สุดท้ายเหาฝูงใหญ่
ก็มาทำรังบนเส้นผมจนเต็มศีรษะ

เด็กชายจึงต้องไปหาหมอ ต้องกลับบ้านมาโกนผม และ
ชโลมยาลงไปจนจ๋า หน้าซ้าเขายังโดนคุณพ่อคุณแม่ดุยกใหญ่
เรียกได้ว่าเคราะห์ซ้ำกรรมซัดสุด ๆ

พอเห็นคุณป้าตรงหน้า ชินตะก็อดคิดถึงเรื่องนั้นขึ้นมา
ไม่ได้แม้ใจจริงไม่ยากนึกถึงมันอีก เขาจึงหลุบสายตาลงพลง
เอ่ยมิง่า

"วันนี้ทำไมเหรอครับ"

"อยากมาขอบคุณนะเจ้าคะ"

"ขอบคุณงั้นเหรอ"

"ใช่แล้ว ก็พ่อหนุ่มน้อยช่วยบอกข้อมูลเกี่ยวกับคนที่มอบคลีนกรีนทีให้หลายอย่างเลยนี้เจ้าคะ เพื่อเป็นการตอบแทนดิฉันจึงตั้งใจว่าวันนี้จะทำให้ความปรารถนาของพ่อหนุ่มน้อยเป็นจริงหนึ่งข้อ ไม่ทราบว่ามี ความปรารถนาใดหรือไม่เจ้าคะ"

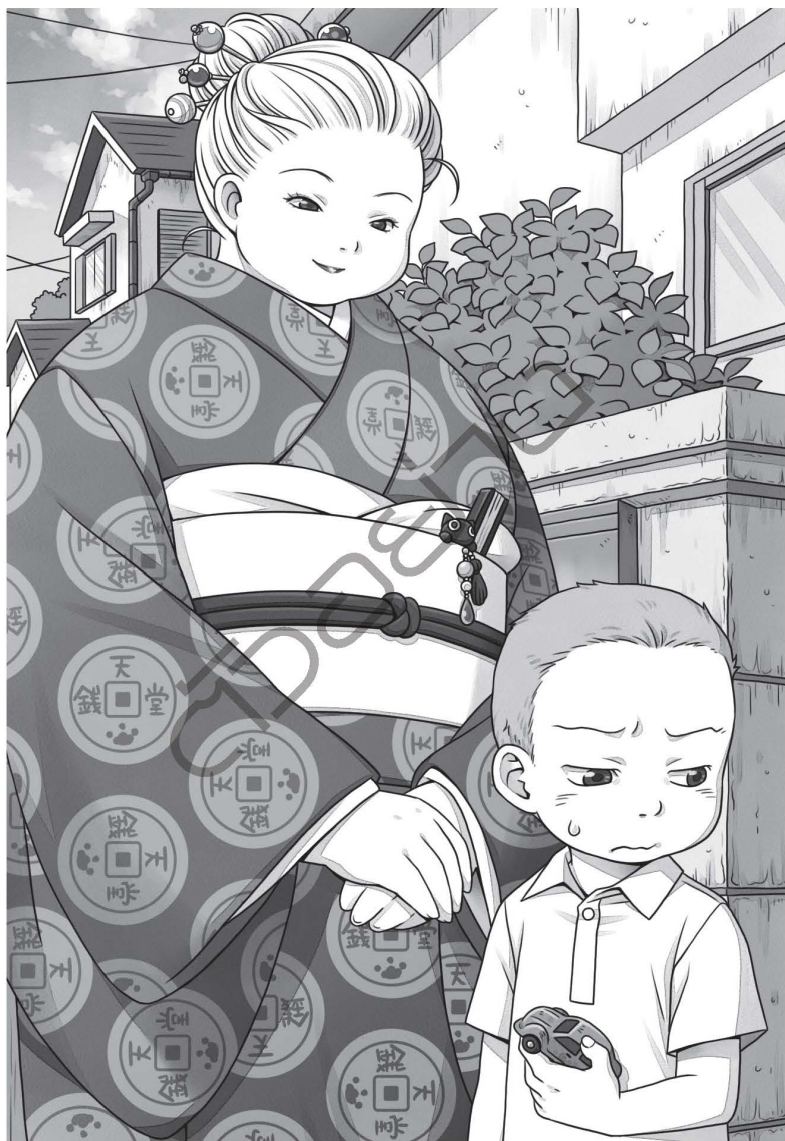
พอได้ยินคำพูดกระซิบอ่อนหวานนั้น ชินตะก็รีบสายศิระะไปมาอย่างแรง ก่อนหน้านี้เพิ่งเจอเรื่องราวๆมา แม้ว่าคำพูดของคุณป้าจะชวนให้คล้อยตาม แต่เขาไม่คิดจะเดินซ้ำรอยเดิม

"...ถ้ารับชมมาจากคนแปลกหน้า...แล้วเกิดเรื่องอะไรขึ้นมาอีกละก็ คงได้โดนคุณแม่ดุยกใหญ่แน่"

"อืม จริงด้วย ที่พูดมาก็ถูกต้องเจ้าคะ การรับชมจากคนไม่รู้จักนั้นในแง่หนึ่งก็อันตรายไม่น้อย ...ตกลงเจ้าคะ ถ้าเช่นนั้นดิฉันจะแอบมอบของขวัญโดยไม่ให้รู้ตัวเหมือนกับคุณซานตาแล้วกัน แบบนี้น่าจะสบายใจหายห่วงได้ใช่ไหมเจ้าคะ"

"ก็ใช่...มั้งครับ"

"ย้อมแน้อยู่แล้ว เอาละ ความปรารถนาของพ่อหนุ่มน้อยคือสิ่งใดเล่า อยากหลีกเลี่ยงการอาบน้ำโดยไม่มีปัญหาตามมาใช่หรือไม่เจ้าคะ"

"เปล่า ผมเปลี่ยนใจมาอาบน้ำแร่โดยดีแล้วครับ เพราะคุณแม่เข้มงวดขึ้นเยอะเลย แล้วก็ไม่อยากเป็นเหาซ้ำแล้วด้วย...นั่นสินะ ผมคงอยากชนะนคุณได้มั้งครับ"

ซินตะนึกถึงนนคุณแล้วเฝ้มริมฝีปากแน่น

"ผมมีคนที่ไม่ชอบหน้าคนหนึ่งที่โรงเรียนอนุบาลชื่อว่า นนคุณ เขาชอบมาอวดว่ามีของที่ดีกว่า พรุ่งนี้เราจะไปซัดหัวมันกัน ผมไม่อยากแพ้เขาเลย อยากจะซัดมันหัวใหญ่กว่าให้ได้"

"อย่างนี้เอง อยากได้ของที่ดีกว่าเด็กคนนั้นสินะ"

คุณป้ายิ้มให้

"ถ้าเช่นนั้นผมของที่เหมาะสมจะอยู่พอดี ดิฉันขอมอบสิ่งนั้นให้เป็นของขวัญแล้วกัน ไว้พรุ่งนี้เข้าตี้นมาลองดูตรงข้างหมอนนะเจ้าคะ อ้อ ใช่...กรุณาจำคำกล่าวต่อไปนี้ให้ดีด้วย 'ความสุขนั้นยิ่งแบ่งปันกับผู้อื่น ยิ่งเป็นสุขมากขึ้น'"

"หมายความว่ายังไงครับ"

"หุๆๆ อย่างไรขอเชิญลองใช้บริการสินค้าเซมิเท็นโตของแท้คุณะเจ้าคะ"

คุณป้ากล่าวก่อนเดินจากไปอย่างไร้ลุ่มเสียด

ซินตะรู้สึกรากับเพลอหลับฝันไป

คุณป้าผู้ลึกลับคนนั้นเคยยืนอยู่ตรงนี้จริงหรือเปล่านะ

"ถ้าเป็นเรื่องจริง...เท่ากับว่าเช้าวันพรุ่งนี้จะมีของขวัญมาส่งสินะ"

เขารู้สึกตื่นเต้นขึ้นมาอย่างบอกไม่ถูก ก่อนตัดสินใจเดิน
กลับเข้าไปในบ้าน

คืนนั้นเด็กชายหลับฝัน

เขาฝันเห็นแมวสองตัว ขนาดพอๆ กับหนู ลำตัวเป็นสีทอง
ทั้งสองช่วยกันยกถุงขนาดเล็กมาวางไว้ที่ข้างหมอนของเขา

เช้าวันต่อมา ทันทีที่ลืมตาตื่นแล้วลุกขึ้น ซินตะก็เผลอ
ส่งเสียงอุทานออกมาเบาๆ

มีอยู่จริงๆ ด้วย ถุงพลาสติกเล็กๆ ที่มีข้อความเขียนไว้ว่า
"นักเกตของดี" วางอยู่ข้างหมอน

คุณป้าคนนั้นให้ของขวัญมาจริงด้วย ทั้งที่ประตูบ้านและ
หน้าต่างน่าจะล็อกกุญแจไว้ทั้งหมดแท้ๆ แต่กลับเอาของขวัญ
มาส่งให้ได้เหมือนกับซานตาคลอสเลย เท่ากับว่าเป็นของที่
เรารับไว้ได้สินะ

เขาให้เหตุผลกับตัวเองเช่นนั้นแล้วลองเปิดถุงดู ข้างใน
มีนักเกตชิ้นเล็กจ้อยอยู่สามชิ้น กลิ่นกระเทียมหอมฉุยเตะจมูก
จนกระเพาะส่งเสียงโครกคราก

เขาชอบกินนักเกตเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว แถมยังไม่เคยเห็น
ของที่ดูน่าอร่อยขนาดนี้มาก่อน ถึงแม้รู้ว่าอีกไม่นานจะถึง
เวลาอาหารเช้า แต่ก็อดใจไม่ไหวจริงๆ

ซินตะกัดนักเกตเข้าไปเต็มคำ

"อรรอยจัง!"

เขาได้รหัสโซ่กับกระเทียม ขนาดไม่ได้กินร้อนๆแบบเพิ่งทอดเสร็จใหม่ แต่แป้งยังให้สัมผัสกรุบกรอบอรรอยเกินพรรณนา

เขาผลอสวาปามเข้าไปจนหมด

อา อรรอยจัง ถ้าเป็นนักเก็ตนี่ละก็ ให้กินอีกสิบชิ้นก็ยังไหว

เด็กชายเลียนิ้วที่มันแป้ลบด้วยอารมณ์เสียดายขณะจ้องมองถุงอันว่างเปล่า

มีตัวหนังสือเล็กๆ อยู่ด้วย เขียนว่าอะไรกันนะ

เขาหยิบถุงเปล่าเดินไปห้องติดกันพลางมองหาคุณแม่ แต่ไม่เจอ เจอแต่คุณพ่อที่ยังนอนกรนอยู่บนฟูก

ซินตะเขย่าตัวคุณพ่อพลางยื่นถุงไปตรงหน้า

"คุณพ่อ ตื่นเถอะครับ นี่เขียนไว้ว่าอะไรหรอ"

"หือ... หืม"

"นี่ อ่านให้ฟังหน่อยสิ นะครับ"

"จิม ข...เข้าใจแล้ว ไหนดูซิ... 'เพียงกิน "นักเก็ตของดี"

เข้าไป คุณจะได้ของดีมาอยู่ในมือเสมอไม่ว่าเมื่อไหร่ก็ตาม ถ้าเกิดได้ของที่ดีตัวเองไม่ต้องการขึ้นมา กรุณานำไปแบ่งปันแก่ผู้อื่น ห้ามแกลังกันเด็ดขาด' นี่คืออะไรนะ"

"ไม่มีอะไรหรอกครับ"

เขาเพิ่งพูดกลบเกลื่อนไม่ทันไรก็ได้ยินเสียงคุณแม่ลอยมา

"ซินตะ! ตื่นได้แล้ว! วันนี้ต้องไปชุดหัวมันชี้ใหม่!"

อะ ใช้แล้ว วันนี้ต้องไปชุดหุ้มมัน ถ้าพลันักเกิดของดี
ใช้ได้จริง วันนี้เราต้องชุดมันเทศหัวใหญ่ที่สุด แล้วทำให้นนคอง
แค่นใจได้แน่ๆ

ซินตะตาลูกวาวพลาจกระโจนออกจากห้อง

จากนั้นเขาก็กินมือเข้า เปลี่ยนชุด และก้าวขึ้นรถบัสของ
โรงเรียนอนุบาลอย่างกระตือรือร้น ได้ยินว่าวันนี้รถจะมุ่งตรงไป
โรมันเทศเลย เด็กๆ ที่โดยสารอยู่ต่างตื่นเต้นกันใหญ่

ลู่ๆ นนคองที่นั่งอยู่ด้านหลังก็สะกิดเขา

"เฮ้ย ซินตะ นายคงรู้ดีอยู่แล้วใช่ไหม ฉันจะต้องเป็นที่หนึ่ง"

"ไม่มีทาง"

ซินตะได้กลับ

"วันนี้ฉันจะชนะให้ดู จะชุดหุ้มมันเทศหัวใหญ่ที่สุดให้ได้เลย!"

"นายทำไม่ได้หรอก"

อีกฝ่ายพูดเขะเขี่ย

"ถ้าทำได้จริง ฉันยอมยกแก้วอุลตราไทเกอร์ให้นายเลย
ก็ได้"

"จริงเหรอ"

เด็กชายคิดในใจว่า เสรีจเรานั่น ที่จริงเขาอิจฉานนคองที่
ได้เป็นเจ้าของแก้วใบนั้นมาตั้งนานแล้ว

"คำไหนคำนั้นนะ แก้วนั้นต้องตกเป็นของฉันแน่นอน"

"รอให้นายชนะฉันให้ได้ก่อนเถอะ"

ดูเหมือนว่าท่าทางของซินตะที่ต่างไปจากเดิมทำให้ ننคง
แอบหวาดหวั่นเล็กน้อย เขาฉีกยิ้มให้อีกฝ่าย

"ก็บอกว่าฉันจะชนะให้ดูไง ผลลัพธ์ถูกกำหนดไว้แล้วนะ"

ก็เพราะเรากินนักเกตของดีไปแล้วยังไงล่ะ

ซินตะพึมพำกับตัวเอง พลังคิดว่าอยากรีบไปซูดหัวมัน
ไวๆ

ในที่สุดรถบัสก็มาถึงโรมันเทศ พวกเด็กๆ ส่งเสียงร้อง
ตื่นเต้นขณะเฮลโลไปทีไร ทุกคนต่างหวังจะซูดมันเทศหัวใหญ่
เบ้มให้เจอ

ต้นไหนกันนะ ต้นไหนถึงจะได้หัวดี ๆ แบบที่ก้านอวบๆ
ใบเยอะน่าจะดีกว่า

ซินตะเองก็เพ่งสายตาสำรวจดู พลังไล่ถอนหัวมันที่คิดว่า
น่าจะใช่ไปเรื่อย ๆ มันเทศโผล่ขึ้นมาเป็นพรวน แต่ยังไม่เจอ
หัวใหญ่ยักษ์เป็นพิเศษสักที

ทันใดนั้นเขาก็ได้ยินคุณครูอุทานเสียงดัง

"โอ้โฮ นนคง! ซูดเจอหัวใหญ่เลยนี่!"

ไม่จริงน้า ซินตะคิดในใจก่อนหันหลังกลับไปดู นนคงใช้
มือทั้งสองข้างอุ้มมันเทศขึ้นโชว์พร้อมใบหน้าอื้ออวด

ดูขนาดนั้นสิ! น่าจะใหญ่พอๆ กับลูกรักบี้เลยละ ไม่ว่า
มองยังไงก็ราชาแห่งมันเทศชัดๆ

เขาตกใจจนพูดอะไรไม่ออก

เราแพ้แล้ว ไม่มีทางหาหัวใหญ่กว่านั้นเจอหรอก ไม่
อย่าเพิ่งยอมแพ้ ต้องเชื่อมั่นในพลังของนักเกตของดีลี

ตอนกินเข้าไป เขาสัมผัสได้ว่าเป็นอาหารเวทมนตร์
นี่คือของที่จะช่วยให้ความปรารถนาของเขาเป็นจริง

เด็กชายพยายามขบไล่ความกังวลว่าอาจจะแพ้ให้มัน
อีกครั้ง แล้วลงมือดึงเกมันที่อยู่ข้างตัว

ตอนนั้นเอง...

เขาก็สังเกตเห็นอะไรบางอย่างอยู่ใต้พุ่มไม้บน
ที่ปกคลุมบนผิวดิน ไม่ใช่ทั้งใบหญ้าและกิ่งไม้ แต่เป็นวัตถุสีน้ำตาล
ทันทีที่รู้ว่าสิ่งนั้นคืออะไร ชินตะก็ดีดตัวลุกขึ้น

"โฮโย โฮโย โฮโย!"

เสียงโห่ร้องนั้นทำให้ทุกคนแห่มามองดู

วันนั้นชินตะไม่ได้ขุดเจอมันเทศหัวใหญ่ที่สุดก็จริง แต่เขา
กลับเจอขนนกแสนสวยแทน ขนนกนั้นยาวเกินยี่สิบเซนติเมตร
ไร้ตำหนิใดๆ เรียกได้ว่าสมบูรณ์แบบ

คุณลุงผู้ดูแลไร่บอกว่า "นี่คือขนปีกนกอินทรีหางขาว"

"สุดยอดไปเลยละ หนูน้อย นกอินทรีหางขาวไม่ค่อย
บินมาละแวกรั้วไร่นาหรอกนะ แถมขนนกในสภาพสวยขนาดนี้
ไม่ได้หาเจอกันได้ง่ายๆ เจ้าหนูโชคดีมากเลยละ"

"ถ้าฉันนี้เรียกว่าสมบัติได้รีเปล่าซะ"

"อืม ได้สิ"

คำพูดของคุณลุงทำให้เด็กคนอื่นตาเป็นประกายแล้ว
ชะโงกตัวมาดู

"ซินตะ สุดยอดไปเลย!"

"ขอคุณหน่อยสิ! อยากเห็นชัด ๆ กว่านี้!"

"ฉันก็อยากดูด้วย!"

ทุกคนเข้ามาดูซินตะเพราะอยากเห็นขนนกที่เขาขุดเจอ
ไม่มีใครชายตามองมันเทศหัวใหญ่ของนนคุงเลยสักนิด

พอได้เห็นใบหน้าคับแค้นใจของอีกฝ่าย เขาก็รู้สึกสาแก่ใจ

ในขณะเดียวกันก็ตระหนักรู้ว่านักเกตของดินนี้ให้ผลลัพธ์

สุดยอดมากจริง ๆ

ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมาก็มีเหตุการณ์ให้ทุกคนอิจฉาซินตะ
อยู่บ่อยครั้ง

ตอนไปตั้งแคมป์กับครอบครัวมีแค่ซินตะคนเดียวที่ตกได้
ปลาตัวใหญ่ แฉมยังได้เห็นดาวตกด้วย

ตอนไปเก็บลูกโอ๊กในสวนสาธารณะ เขาก็หาลูกโอ๊กได้
ขนาดใหญ่กว่าใคร ๆ

ตอนไปซื้อปลาทองในงานเทศกาลฤดูใบไม้ร่วง เขาก็
ซื้อแต่ที่มีอยู่แค่ตัวเดียวขึ้นมาได้

ซินตะดีใจเป็นที่สุด และเชื่อว่าทุกสิ่งที่เกิดขึ้นล้วนเป็น
เพราะนักเกตของดี

อยู่มาวันหนึ่ง

ซินตะไปซื้อของกับคุณแม่ที่ย่านร้านค้า วันนั้นร้านขาย-
ของเล่นจัดกิจกรรมจับสลากลุ้นรางวัลที่หน้าร้านอยู่พอดี
รางวัลอันดับสามคือเข็มขัดอุลตราไทเกอร์ที่เขาชื่นชอบ

อยากได้เข็มขัดนั้นจัง

และแล้วดวงตาของเขาก็สว่างวาบขึ้นมา

เรามีพลังนักเกตของดีอยู่นี่นา จะต้องจับรางวัลที่สามมา
ได้แน่ๆ

เขาอ้อนวอนขออนุญาตคุณแม่ไปเล่นจับสลาก

เด็กชายสุมหยิบสลากทรงสามเหลี่ยมที่อัดแน่นอยู่
เต็มกล่องขึ้นมาหนึ่งใบ สิ่งที่เขาเขียนอยู่บนกระดาษใบนั้นคือ...

"ว้าว รางวัลที่หนึ่ง! ยินดีด้วยครับ! รางวัลที่หนึ่ง! รางวัล
ที่หนึ่งออกแล้วครับผม!"

คุณลุงร้านขายของเล่นตะโกนเสียงดังพร้อมกับโบก
กระดิ่งในมือดังแกร๊งๆ ว่าแล้วก็นำจักรยานสำหรับเด็กซึ่งเป็น
ของรางวัลที่หนึ่งมามอบให้ซินตะท่ามกลางเสียงปรบมือจาก
คนในย่านร้านค้า

คุณแม่เองก็กล่าวชมว่า "ซินตะ สูดยอดไปเลยนะ!" แต่เขา
กลับไม่ดีใจเลยสักนิด นักเกตของดีคงเห็นว่าจักรยานเป็นของ
ดีกว่าเลยบันดาลให้จับได้สิ่งนี้ แต่สิ่งที่เขาอยากได้คือเข็มขัด
อุลตราไทเกอร์ต่างหาก ไม่ใช่จักรยานคันนี้

เด็กชายรู้สึกอยากร้องให้ขึ้นมา

"ทำไมนายถึงจับได้ล่ะ เจ้าน้า!"

จู่ๆ ก็ได้ยินเสียงตะโกนลอยมา

พอหันไปมอง ชินตะก็เห็นนนคุงยืนอยู่ท่ามกลางฝูงชน
อีกฝ่ายเข้มนมอมมาทางนี้พร้อมน้ำตารันเต็มสองตา คุณแม่
ของนนคุงที่อยู่ข้างๆ รีบปรามทันที แต่สายตาของอีกฝ่ายนั้น
ลุกโชติช่วงดังลูกไฟ

ชินตะรู้ในทันทีว่านนคุงกำลังเล็งจักรยานคันนี้อยู่แน่นอน
พอคิดว่าตัวเองได้ของที่เพื่อนอยากได้มาไว้ในมือ เขาก็
อารมณ์ดีขึ้นมาทันตา

ลองคิดดูอีกที จักรยานนี้อาจเป็นของที่ดีมากก็ได้
ดังนั้นเขาจึงรับจักรยานคันนั้นมาด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม
ต่อหน้านนคุงที่ทำหน้าคล้ายจะร้องไห้

ทว่าพอกลับมาถึงบ้านแล้วจะลองขี่จักรยาน คุณแม่
กลับห้ามเอาไว้

"นี่เป็นจักรยานสำหรับเด็กโตนะ ต้องรอให้โตกว่านี้สักชั้น
ป.สามก่อนถึงจะขี่ได้นะลูก"

"ห่า! ไม่จริงน้า!"

ของเล่นที่ใช้งานไม่ได้ในตอนนี้นี้ก็เท่ากับไม่มีความหมาย
ใดๆ เลย ความรู้สึกผิดหวังฉาโถมเข้าใส่ชินตะอีกครั้ง
ในตอนนั้นจู่ๆ เขาก็พลันนึกถึงนนคุง

ทำไมนนคงถึงอยากได้จักรยานถึงขนาดนั้นนะ ทั้งที่ কিন่าจะ
ยังซื้อไม่ได้เหมือนกันแท้ๆ

วันต่อมาระหว่างที่ชินตะยีนรอรถบัสไปโรงเรียนอนุบาล
กับคุณแม่ นนคงที่หน้าตาบูดบึ้งก็เดินมาจากอีกฟากถนนพร้อมกับ
คุณแม่ของตน

ทันทีที่เห็นชินตะ นนคงก็แลบลิ้นใส่ ไม่ยอมตอบรับคำว่า
"อรุณสวัสดิ์" ที่เขาอุตส่าห์เอ่ยทักทาย

คุณแม่ของนนคงรีบดุลูกชายแล้วกล่าวขอโทษชินตะ
กับคุณแม่ พร้อมอธิบายว่าความจริงนนคงมีพี่ชายอยู่คนหนึ่ง
ใกล้จะถึงวันเกิดคนพี่แล้ว นนคงจึงตั้งอกตั้งใจมากกว่าจะจับ
สลากรถจักรยานมาให้พี่ชายสุดที่รัก

แต่ชินตะกลับชิงจับได้จักรยานคันนั้นไปเสียก่อน นนคง
ก็เลยโกรธและยังงอนไม่หายจนถึงตอนนี้

"ให้ตายสิ ลูกคนนี้ทำตัวน่าปวดหัวจริงๆ ถึงจับสลากไป
ก็รู้สึกหงอยว่าจะจับได้ของที่ชอบได้หรือเปล่า ชินตะคุณ
ไม่ต้องไปสนใจเด็กคนนี้หรอกนะ"

คุณแม่ของนนคงเอ่ยอย่างรำเริง แต่เขากลับรู้สึกคล้ายมี
บางอย่างติดค้างในใจ อารมณ์ขุ่นมัวนั้นติดแน่นไม่หายไปไหน
ไม่ว่าตอนเล่นกับเพื่อนหรือกินข้าวกลางวันก็ไม่ยอมจางหายไป

ดังนั้นแม้กลับจากโรงเรียนอนุบาลมาบ้านแล้ว เด็กชาย

ก็ยังคงครุ่นคิดไม่หยุดว่าทำอะไรความรู้สึกประหลาดนี้จึงจะหายไปได้

วันต่อมาขณะขึ้นตระนั่งรถม้าไปโรงเรียนอนุบาล นนคงก็เดินมาทุดตัวนั่งลงตรงที่นั่งข้างๆ แล้วยัดอะไรบางอย่างใส่มือของเขาด้วยท่าทางแข็งกระด้าง

"เอ้า ฉันให้"

สิ่งนั้นคือแก้วอุลตราไทเกอร์ที่ซินตะอยากได้มาตลอด

"จ...จะดีเหรอ"

"อืม ตอบแทนเรื่องเมื่อวาน พี่ชายฉันดีใจมากเลยที่ได้จักรยานคันนั้น"

"งั้นเหรอ ดีใจด้วยนะ"

ใช่แล้ว ซินตะยกจักรยานคันนั้นไปให้นนคงนั่นเอง ถึงดั่งต้นเก็บรักษาของที่ตัวเองไม่อยากจะไว้ก็ไม่มีประโยชน์อะไร ยิ่งไปกว่านั้นเขาคิดว่าเอาไปมอบให้คนที่ต้องการจริงๆ ย่อมดีกว่า

แต่ไม่คิดเลยว่าเพราะเหตุนี้เขาจึงได้แก้วอุลตราไทเกอร์มาครอบครอง ซินตะรู้สึกเหมือนได้รางวัลชิ้นใหญ่

ตอนนั้นเองเขาถึงนึกขึ้นมาได้

"ความสุขนั้นยิ่งแบ่งปันกับผู้อื่น ยิ่งเป็นสุขมากขึ้น"

คำพูดที่คุณป้าร่างใหญ่ผู้ลึกลับคนนั้นว่าไว้มีความหมายอย่างนี้เองสินะ

ชินตะหลุดยิ้มออกมาโดยไม่ได้ตั้งใจ นนคุงพูดกับเขาว่า
"แต่ครึ่งหน้าฉันไม่แพ้ให้นายหรอกนะ งานเก็บเกาลัด
ที่จะถึงนี้ ฉันจะเป็นที่หนึ่งให้ได้เลย!"

เมื่ออีกฝ่ายพูดจาท้าทาย เขาเองก็ทนอยู่เฉยไม่ได้จึง
ตอบกลับไปทันที

"ไม่ถ้ายอย่างนั้นหรอกน่า รอบหน้าฉันก็จะหาของเจ๋งๆ
ให้เจอเลยคอยดู!"

"งั้นเรามาแข่งกันอีกนะ!"

"ได้สิ! มาแข่งกัน!"

ว่าแล้วชินตะกับนนคุงก็เริ่มโต้เถียงกันในรถบัสเหมือน
อย่างเคย

**ทาเคะสึเกะ ชินตะ อายุหกปี เด็กชายผู้เคยได้รับ
คลีนกรีนที่จากสถาบันวิจัย**

ร้านขายขนมที่จะเปลี่ยนโชคชะตาของคุณ

• เซนึเท็นโด •

ร้านลึกลับ กับขนมวิเศษ

โปรดติดตามเล่มต่อไป

www.nanmeebooks.com

 Nanmeebooks Fan

 @nanmeebooks